

februar 2015

Indijski ocean 2015

Malezija

20. februar 2015, petek

Ljubljana - Frankfurt

Norišnice je konec. Ob treh ugasneva mašine in odjaviva avto iz prometa. Naslednja dva ali tri dni bova na mailih le preko telefonov. Še pit stop pri vnukih in nato en pit stop na letališču. Obakrat za pit dela družbo Jaka. Jaka od Daniela sin. Adria naju tokrat preseneti s popolnoma polnim letom, sediva vsak po svoje. Kljub vsemu je celo voda iz pipe za doplačilo. Pred sabo sicer gledam napis business class, pa izgleda da je to le še relikv preteklosti.

21. februar 2015, sobota

Frankfurt - Port Dickson

Sicer pa, kaj bi se pritoževal nad Adrio, tudi na Lufthansi sediva vsak po svoje. Spet popolnoma poln let. Pa je to morda celo v redu, itak se bova v bodoče gledala non-stop. No, tukaj je vsaj vino (pa tudi Danielov Jaka) brezplačno. V neomejenih količinah. Na letališču naju počaka rentakarovec in tik tak smo na barki. Samo zmečeva stvari vanjo (in ugotoviva, da je kažin z baterijami - a o tom potom), pa se odpraviva na večerjo.

Končno! Končno spet lahko dobro jeva, čeprav ceha na koncu niti ni bila prav majhna. Če človek povečerja red snapperja poštene velikosti (za dva) in poleg še ene toliko škampičev, poje še dvojne porcije sea food pečenega riža ter spije dvakrat toliko piva, kot vsi ostali gostje skupaj, se že nekako spodobi, da poravna račun, ki je skoraj tako velik, kot oni za Big Maca in kokakolo v Ljubljani. Pa še ognjemet je vključen v ceni. No, ognjemet je vključen v katerikoli ceni. Ta je gratis za vse poštene prebivalce Malajskega polotoka.

In potem spanje pravičnega...

22. februar 2015, nedelja

Port Dickson - Melaka - Port Dickson

Dingi gre v vodo, tenda gre na paličje, rentič se pripelje pred vhod marine, na recepciji se pobere paket iz Kitajske (da lahko sploh pišem tale dnevnik - na novi tipkovnici) in že sva na poti v Melako, mesto svetovne Unescove dediščine. No, najprej morava nafilat avto z bencinom. Sistem prazno za prazno. Kreteni! Ampak, za 12,5 evra se bova sedaj lahko vozila do končne zmage! In vrnila napol polno za prazno. Več, kot sva natočila, pač ne gre v rezervoar.

Če sva mislila, da bo nedelja miren dan za turizem, sva se motila. Toliko gužve na cestah nisem videl vse od časov, ko Primorka še ni bila zgrajena (pa še to le lepega nedeljskega poletnega večera). V glavnem se stoji. Na 6 pasovni avtocesti, da ne bo pomote. Brez gradbišč. Tudi Melaka je nazgrajeno zasvinjana s turisti. Da bi se rinil po trgovinicah, ni govora. Da bi šel v katerega izmed (najmanj!) dvajsetih muzejev, še manj. Če sem pošten, sva hotela v sultanovo palačo - muzej (mene je zanimal predvsem del, ki se imenuje harem), pa so vrata ob petih popoldan zaprli. Midva pa tam deset čez peto, hic! Z rikšo bi se lahko vozila, to da. Te so bile frej. Vendar. V tako kičasto vozilo se ne usedem, pa če oni meni plačajo in ne obratno. In da za povrh sedim še na akumulatorju (ne, rikša nima elektromotorja, samo človeški pogon je!), ne, to pa res ne. Pa akumulator me niti ne bi motil preveč (čeprav bi me celo lahko malo), huje je, da je 100 Ah akumulator še najmanjši del dodatne opreme. Največji je subwoofer, ki mu po velikosti sledi 500W in 5-stezni ojačevalnik. Na rikši, poslikani z Miki Miško. In potem se šele tekma začne: kdo bo najglasnejši!

Kakorkoli, po napornem (p)ogledovanju, končava v Hard Rock Cafeju. Popijeva tudi pijačko - nekaj kar imenujejo tukaj kokakola. Sem pač šofer v muslimanski deželi, kjer policaji pri šoferjih tolerirajo vse do 0,0 promila alkohola. Hic! No, sicer pa nekaj tako zavednih muslimanskih dežel poznamo tudi kot članice EU, mar ne? In še dobro, da sem naročil kokakolo! Pivo je običajno 3-4 krat dražje kot kokakola. In pri kokakoli se z lahkoto ustavim po prvi. Pri pivu pa, ko enkrat pumpa potegne... Torej, kokakola (bolje: sledovi nečesa, kar imenujejo kokakola med kockami ledu) naju je stala slabih 6 evrov.

Hard Rock Cafe, pač.

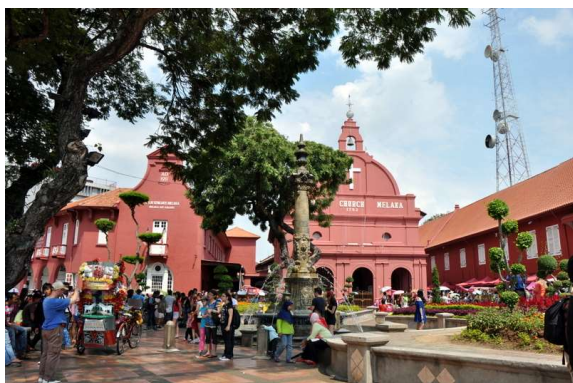
Zato pa za večerjo spet pade riba in raki v lokalnem seafood pectopahu. In pivce zame, jasno. Večkrat. Naprej bo vozila Vesna. In vozi. Vozi pod ognjeno streho. Raketaši so spet na delu in delajo s polno paro. Yanckovich je pravi pikzibner (se mu vidi, da se je že privzel gorenjskih navad) v primerjavi s Kitajci, ko slavijo novo leto. Leto koze. In tako je bojda vsak dan, cel mesec. Za dva dni že lahko potrdim, da je res.

turistična policaja v Melaki

Dutchom so posvetili mlin na veter in zvonik v centru starega dela mesta Melaka

menda je za veliko noč v tej cerkvi veliko obiskovalcev

kaj vse se ne spomnijo, da prodajo turistom kot specialiteto

ulice starega dela so polne turistov, trgovin, gostilnic....

...in pa masažnih salonov

začetnik bodibilderjev iz malezije je iz Melake

večina hiš je poslikanih v tem stilu; ne izostaja pa seveda orto kitajski stil

ena izmed unescove dediščine je zgrajena leta 1925 v kitajsko-portugalsko-angleško in nizozemskem stilu

z ladjico po reki; v ozadju replika ladje v kateri je muzej (nešteto muzejev je v Melaki!!!)

utrdba - jasno, da je renovirana, zelo !

staro in mlado se vozi s temi rikšami, ki jih veselo poganjajo nožice (za eno uro hočejo 40 RM)...kar veliko jih ima tudi akumulator, da lahko predvajajo glasbo; a ta na desni strani slike pa malo preterava, kajne?

23. februar 2015, ponedeljek

Port Dickson - Kuala Lumpur - Port Dickson

Popoldan je že, ko se odpraviva na pot. Cilj boat yard v Lumutu. No, cilj je v moji glavi, dokler se resno ne pomenim z guglom. Štiri ure in osem minut idealne vožnje v vsako smer je vsekakor preveč za eno popoldne. Plan B. Do prve trgovine s solarnimi paneli zavijeva, da me napotijo v nakup akumulatorjev. Ampak. Tam je samo deklica z vse, Halizah Firdausi po imenu. In ona ne zna nič prodati, to znajo samo šefi, Kitajci. Samo, oni vendar praznujejo novo leto. Naj jih pokličem in povprašam, še doda. Danes? No-tudej-njujer. Ok, jutri? No-tumorov-njujer. Vse jasno, samo za vsak slučaj pobaram, čeprav vem odgovor: No-venzdi-njujer. Konec marca torej? Jes-jes-bifor-ejpril-šur. Ja, ja, samo meni to nekako ne paše... Lepo se zahvaliva in odideva. Pa s tem zgodbe še ni konec. Punca se je zagrela, da bo naredila biznis na novega leta dan in mi pošlje mail s kontakti ene druge firme. Lepo. In potem ob enih zjutraj še preveri, če so mi že kaj odgovorili. Še lepše, če vemo kako pomemben praznik je danes. Samo, Halizah ni Kitajka, ona je zadekana.

Če Kitajci ne znajo nič prodati, znajo pa to perfektno hardrockovci. Za take, kot smo mi, ki zbiramo frequent buyer milje,

se še posebej potrudijo prodati čim več. No, če ni drugega, je bilo v ta lokal vredno zaviti, ker se nahaja v KLCC (KL sem uganil, kaj pomeni, CC sem pa zmotno mislil, da je Conventional Centre). Center Kulala Lumpurja je zmes globokih, senčnih in zelo zelenih sotesk, stisnjenih med bregove stavb, le malo manjših od Petronasovih dvojčkov. Šokantno, kakor je šokanten tudi promet, ki - ga ni. Tisto malo avtomobilističnih padalcev pa hitro najde parking skoraj za vsakim vogalom. Neprimerno lepše mesto, kot so bila primerljivo velika avstralska in novozelandska, sicer pa... riba-ka-riba, nisva ničesar pozabila, da bi se vračala. Bo pa to mesto sigurno že čez leto dni čisto drugačno. Sredi centra spet podirajo stavbe, starejše od (nekaj) deset let in gradijo na njihovih temeljih nove, še višje, še pompoznejše. Četrtič ali petič sem v KL v zadnjih dvajsetih letih in vsakič je drugačen. Komaj ga prepoznam. Mesto metamorfoza.

Sledi večerja, tokrat v domorodski inkarnaciji. Red snaper, prawns, fried rice in - no beer. Cena, ne me smeja! Očitno je alkohol tukaj dve tretjini skupnega stroška večerje. Da ognjemeta niti ne omenjam, tudi ta je v ceni.

mladoporočenca pozirata fotografu (pa ne meni :))

pručke, ni da ni designa, ki bi pritegnil kupca ...

tudi trgovine z začimbami imajo

opice pregnane iz deževnih gozdov (sedaj palm oil nasadi) in se reve hranijo po kontejnerjih

24. februar 2015, torek

Port Dickson

Danes je bil dober dan, čeprav ni bilo turizma. Spet dela hladilnik za sirčke in salamce (oni za pijačo je delal ves čas, tu ni pardona), spet dela zamrzovalnik, spet dela sekret (ok, spet so drekovodi prehodni za konkretne količine, ki se naberejo po tukajšnjih večerjah), končno se mi je nekdo oglasil za akumulatorje in menda se bodo oglasili jutri za ostale stvari, ki jih še nameravam kupiti. Kitajsko novo leto (strogi del) se jutri konča. Za nekatere. Prav za vse se konča šele konec marca, hic!

Vesna gre popoldan po opravkih. Opravki so šoping, jasno. In, jasno, potem je na vrsti večerja in po večerji pije pridobitev tega nakupa, malezijsko vino. No, ja... kupljeno v Maleziji, na flaši je malezijska nalepka, sicer je pa to Ruby Cabernet iz Kalifornije. Še pred tem pa, kako drugače, večerjava. Riba in škampi. No, tokrat niso bili škampi, bil je pa red snapper in kalamari. In ogromno perfektnega sifudnega frajdrajsa. In tajger bir. Pred tem pa probably the best beer on the world. Probably... Ta je bil na sporedu v marinskem Sailor's Drink Cornerju. Tam smo med veselimi uricami bili jaz (edini gost), lady boy, klasična kelnerca in one man band muskontar z dvema pjevalkama v minicah. Ena peroksidno blond in druga črna. Obe Kitajki. In ker je petje tako zahtevnemu avditoriju resna zadeva, si punčki pomagata z notami.

No, s stojalom za note, na katerega sta obesili monitor in ves čas (sicer čisto všečnega) prepevanja strumno buljili vanj. Podrobnejši pogled na ta monitor pa razkrije, da dečki pojeta po - karaokah...

na mnogih vhodih vidiš tak napis oz. ti že obutev pred vrati pove

ročna dela umetnika, ki ustvarja kar na stopnicah

spuščanje zmajev je pogosta zabava na obali; zanimivo mi je bilo, da je domorodskih plavalcev skoraj nično

25. februar 2015, sreda

Port Dickson - Kuala Lumpur - Port Dickson

Spet uspešen lov, ujamem Kalamata olive, Trojan akumulatorje in španski pršut. Ker pa je svet poln kompromisov, moram poleg lova sodelovati tudi v nabiralni akciji in tako skupaj z Vesno nabirava kozarce, posteljnino, nekaj železnine, salamice, sirčke in podobno kramo. In popoldan se mučno prevesi v večer. No, pa lepo po vrsti.

Jutranja (po deseti zjutraj, ko sva spet med živimi) telefoniada obrodi sadove. James gre jutri v Singapur in mi kupi Jabsco robo - dilo na sekretu sva se namenila zamenjat, res je že razmahana, ko je morala revica štiri leta prenašati najino težo. Pa še pumpo bova dala novo, tudi ta že malo kreha. Roba me bo počakala v naslednji marini ob poti in cena je precej nižja, kot v Jabscotovi spletni trgovini. Lepo, če bo špilalo. Ipak imam opravka z Azijci.

Jacky mi v naslednjem razgovoru pove, da mi zna prodati šest 260 Ah akumulatorjev za malenkost preko jurčka. Odlična cena za uvoženo ameriško robo! Ko ga pobaram, da mi deducta tax, mi da raje 10% popusta, kot da se gre papirologijo. Meni tudi prav. Vendar. Pej-keš. Tudi v redu. In tako se s telefonom v roki in ob guglovem prišepetavanju odpraviva v lov za bankomatom NLB. NLB (tukaj se imenuje kar ECB) je precej prisotna v deželah Jugovzhodne Azije in mi nudi najboljše pogoje za nakup denarja. Bankomat najdeva brez težav in da nama dinarčke in z natanko 87 papirčki v roki od Jackyja dobiva za 200 kg robe.

Tako, glavna zadeva izleta v Shah Alam pri Kuala Lumpurju je za nama, kam pa sedaj? Vesna bi nabirala tepihe. Ok, zavijeva torej v Ikeo. Pa, kot neskončna nepoznavalca tega švedskega giganta, najprej begava po skladišču in nato po razstavnem salonu in obupava in se odpraviva ven. Ko ugotoviva, da izhodna pot vodi skozi - trgovino. Podobno, kot v muzejih, ko je na koncu souvenir shop, je tudi tu na koncu trgovina. In imamo novo posteljnino in kozarce, pipe bomo kupovali pa raje kje drugje, kjer jih ne prodajajo v souvenir shopu. Tukaj bi morala izbrati kodo, plačati, iti v skladišče (ki

sicer veva, kje je, a vendar) in tam nekoga poiskati, da zadevo prinese. Ma, ja... thank you, manjana.

Še v ACE Hardware stopiva in - imajo teak olje, sedaj ko ga ne potrebujeva več. Kje ste bili pa na Filipinih, butci! No, vseeno tam po nabiranju pustiva nekaj denarčkov. In odneseva štiri polne vrečke robe. Še v množico trgovinic se sprehodiva in ko misliva, da sva pri koncu, je pred nama vedno znova in znova tabla s puščico, ki kaže nekam naprej in ob tej puščici je napis "More shops". Ah, ja...

Samo po bagetko še skočiva v market in gremo domov. Vendar. Market je velik, odlično založen in ima vzorno označene predele. Takole nekako gre to: Fruit, Cheese, Vine, Pasta, in karkoli je že takih becirkov. Načeloma nič posebnega, če se en predel ne bi imenoval Non Halal. Kar srce mi zaigra ob tem prečudovitem napisu v latinski arabščini. Prepovedana hrana. In ve se, kaj to je. Pata Negra in ostale variacije na temo prašička. Vse iz Evrope, vse odlično. Kot pri Brunu na Palawanu. Pa smo spet ostali brez stotaka, hic! In non halal hrana se plača posebej, pri Indijki. Da si pravoverni punca na blagajni ne bi mazala rok s prekladanjem tako svin(j)ske hrane. In tako je za vse lepo poskrbljeno.

Kakorkoli, eni pojejo "kopalnico ima", moj refren je bolj tuzemski: "akumulatorje ima"...

26. februar 2015, četrtek

Port Dickson - Seremban - Port Dickson

Avto podaljšava za en dan, da bi šla zvečer v Melako na 5D show. Me prav zanima, kako to izgleda, jaz v svoji podeželski zaplankanosti poznam le 3D showe. Pa še te slabo. 5D, hmmm, sigurno nekaj strašno zanimivega... Ampak, popoldan se izkaže, da tega ne bova videla, vsaj ne danes. Mogoče manjana.

Vesna do štirih bilansira in dedeveja, potem šopingira. Oboje neuspešno. Bilanc ni zaključila, nakupi so bili pa tudi nadvse borni. Jaz nisem nič boljši, prej slabši. Samo akumulatorje zamenjam, pa bo. Dve urici dela. Ampak. Ker dimenzije niso enake, špilam najprej tišlerja, potem projektanta, ko prestavljam (skupno 6!) naprave iz enega mesta na drugo, potem pa še električarja, ki vleče po barki na novo vse te kable, ki si jih je projektant zamislil. In ker sem star in smotan, imam probleme. Recimo. Ko namestim 200 kg baterij (zdaj vem od kod imajo mornarji mišice, Popaj nima nobene povezave s špinačo), jih lepo zakajlam, da stojijo kot se šika in jih povežem med sabo, opazim, da je potrebno na napajanje priključiti tudi router. Ta je za baterijami, hic! Razstavi povezave, Tonček, zdaj! Baterije ven, priklopi router in ponovi vajo z montažo baterij. Minuta neto dela (priključitev routerja) in dobra ura bruto dela (da ga sploh lahko priključim). Tudi ventilatorja nisem priključil in tudi ta priključek zahteva ponovitev faz dela od faze C-29 do faze G-37. Ker sem napako opazil potem, ko sem drugič že vse lepo spravil v škatlico. In vzame eno urico. Da o prstih, ki so imeli bližnja srečanja z ostrimi predmeti, niti ne govorim. In o vsem razstavljanju salona, da sem sploh prišel do kablovja, tudi ne. Ah, ja...

Kakorkoli, ob devetih sediva v Tom Yam Sea Food Worldu in poleg sea food fried ricea jeva ribe ala Thai, škampe ala Thai, lignje ala Cantonese in fried chili lala (kaj pomeni "fried chili lala", sva ugotovila šele, ko sva na krožniku ugledala neštavno mnogo školjk, posutih z nekaj malega čilija). In popijeva nekaj tigrov, jasno. In še kakšnega tигра za povrh po vrnitvi v marino pri sosedu Andyju, Avstralcu, živečem v Indokini. Je po včerajšnjem klepetu takoj preveril na Wikipediji, kje je Slovenija. Sem mar jaz kdaj preverjal za Avstralijo (ali za katerokoli drugo državo), kje se nahaja na zemljevidu?

In globoko v jutro gledava ognjemete. Kitajci še kar praznujejo. In to vsak dan bolj intenzivno. No, glavno, da so mi včeraj hoteli prodati akumulatorje...

27. februar 2015, petek

Port Dickson - Seremban - Port Dickson

Spet podaljšanje avta. Razlog? Razvojni. Kot vedno je pri razvojnem delu potrebno planirati čas pomnožiti z dva in vzeti naslednjo večjo časovno enoto. Planirana urica dela sta tako dejansko dva dneva. Pa to niti ni pomembno - glavno, da sem optimist. In glavno, da sedaj vse skupaj dela. Dopoldan, ko so delali akumulatorji, so nehali delati instrumenti. A-ja-ja-jaaah! Očitno so bili že tako stirenirani, da ni župce, da so bili v preobilici elektrike popolnoma zmedeni. No, po kasnem zajtrku (ob dveh popoldan) in polurni siesti (na žalost razvojno pravilo za siesto ne velja) sem tudi to pošlihtal. Napačni ethernet kabel sem priključil na router (ja, ja, tisti router, ki je montiran za akumulatorji). Sledi še fino trimanje hladilnika in zamrzovalnika (to pomeni - razderi spet vse pohištvo, potegni hladilnik na plano in se zakoplji v žice, kjer je samo 6V namesto 12V. In po kvihtanju akumulatorjev in kvihtanju hladilnika pri 35 stopinjah in na soncu (le zakaj sije sonce skozi okno vedno točno meni na glavo?!) je zadeva urejena. Še tišlerija in barka je spet primerna za bivanje.

Vesna skače naokoli, prinese na barko to in ono in zvečer še večerjo. Res se mi tokrat ne ljubi v gostilnico, saj hrana bo doma verjetno prav tako v redu. In pivo je še po filipinskih cenah. 5D show prestaviva na - manjana. In se zvečer

posedeva za mašince. Končno je prišel čas tudi za moje delo, Vesna rabotni že vse noči.

28. februar 2015, sobota

Port Dickson

Spiva vsak dan dlje, to bo potrebno presekati. Šele malo pred deseto se zbudiva in potem Vesna v šoping hrane in vračilo avtomobilčka. Milijon metrov sva naredila z njim, čisto dovolj za šest dni. Sledi brkljanje po barki, zamenjam senzorje za nafto in se potem ubadam s sploh-in-oh pametnim kontrolerčkom le-teh, ki mu spet ne delajo tipke. Never ending story... Popoldan obupam in se lotim službenih stvari. Vesna tudi. Zvečer pa klasika v bližnji birtiji z velikim rakom nad napisom "Restoran". Povečerjava poštenega grouperja in fried rice. In pijevo tigerčka. Več njih. Peš sva se udeležila maše, pol urice v vsako smer. Prav paše. Zanimivo, noga me je nehala boleti, natrgana ahilova kita se je kar sama od sebe zacelila. V Deželici sem bil na koncu že pravi invalid, bolelo je, šepal sem, pital sem se z brufeni in v skladu z dohtarjevimi napotki miroval, kolikor se je le dalo. Pa je bilo vsak dan slabše. Tukaj se obnašam kot opica in je vsak dan bolje. Vudu znanost. Očitno. Po večerji še nekaj dela, pa je dan naokoli.

Jutri je že marec in sva nameravala izpluti. Pa ne bova. Nedelja je in ni uradnikov. Vsaj ne onih, free of charge. Bova pa v ponedeljek. Ali pa v torek. Vsekakor bova izplula. Manjana. Bi bilo pa tudi fino malo prebrati o cilju in morebitnih vmesnih postankih preden kreneva. Valjda bo sedaj čas tudi za te stvari...